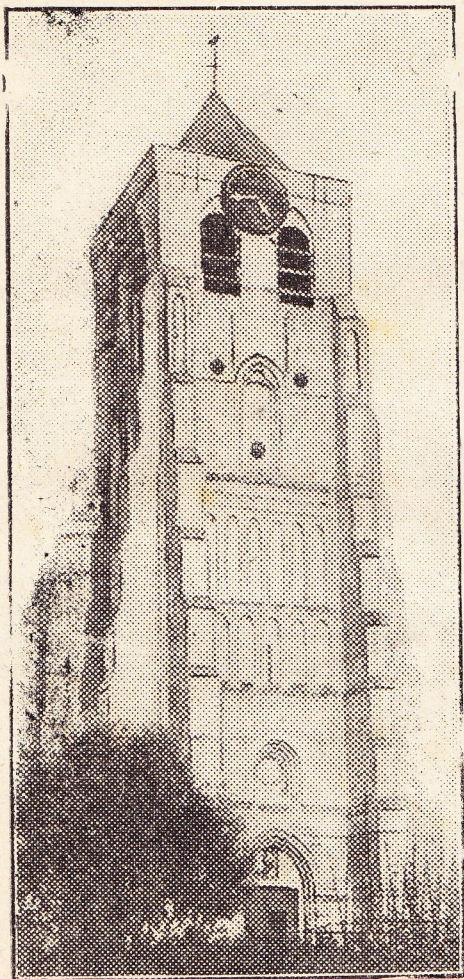

Beide mannen gingen in de kamer bij de meisjes en Isegrim vertelde aan Jacqueline, wat er met Wouter gebeurd was. Zijn dochter ontstelde zeer door dit bericht.

— O, vader, red hem! smeekte ze. Jonker van Dillen heeft dat aan ons wel verdiend.

De toren van Woumen (blz. 229).

— Vandaag nog ga ik op reis en ik zal doen wat ik kan. In elk geval ben ik in staat zijn onschuld te bewijzen.

— Maar gij kunt u niet als getuige opdoen.

— Neen!... Dat is echter niet noodig, om het gerecht toch in te lichten.

— Stel dan niet uit, vader!

— Eerst wil ik zien of ik den zoon van den Nieuwpoortschen schout niet in onze gelederen brengen kan. Ik heb er thans alle hoop op. We moeten alle middelen gebruiken om ons te versterken en kunnen niet steeds ridderlijk zijn. Ik houd ook tegen mijn zin Adelida Prijcke gevangen.

Weer scheen Isegrim zich over die daad te verontschuldigen. Hij vertelde, waar de dochter van den schout zich bevond. En Jacqueline luisterde aandachtig. Ze peinsde aan haar belofte voor Wouter gedaan. Nu wilde ze aan Adelida de vrijheid terug schenken...

Isegrim at met de familie en dan vertrok hij, dankbaar dat Jacqueline hier veilig blijven kon.

IN DE GEVANGENIS.

Ja. Wouter van Dillen was naar Veurne overgebracht, nadat zijn vader hem aan Benedictus uitgeleverd had. En de jonker zat nu somber in zijn cel.

Hij werd er uitgeleid, om verhoord te worden. Maar wat kon hij anders zeggen, dan de waarheid, welke men niet gelooven wilde.

Een grove rechter ondervroeg hem thans en dreigde reeds met de pijnbank. Pol van Rooze had ook een klacht tegen Wouter ingediend, omdat deze hem beschuldigd had Roza ontvoerd te hebben.

En nu wilde de rechter beide jonkers tegenover elkander stellen, al was hij op voorhand van Pol's onschuld overtuigd.

Wouter zat in een sombere zaal, omringd door gerechtsdienaren. Plots trad van Rooze binnen... De rechter begroette hem eerbiedig en dus voelde jonker van Dillen dadelijk, dat zijn tegenstander hier veel meer gezag zou hebben dan hij zelf.

Pol van Rooze zag dan ook spottend naar den zoon van den Nieuwpoortschen schout.

— Heer van Rooze, ik heb u verzocht hier te komen, omdat Wouter van Dillen, de verdachte in den moord op Roza, dochter van Roger, een beschuldiging tegen u uit.

— Zulks is mij bekend, antwoordde van Rooze. Hij beweert, dat ik Roza verleidde met mij mee te gaan. Ik geef toe, dat ik den avond, toen bruine Mariette te Brugge verbrand werd, wel een grapje tot het meisje heb gemaakt en wie zal dat kwalijk nemen aan een jongen man, die een stevigen beker heeft gedronken. Maar durft jonker van Dillen verklaren, dat ik door een dame vergezeld werd, toen ik hem, wel in vriendelijk gezelschap nabij Nieuwpoort ontmoette?

— Gij waart alleen, erkende Wouter. Doch de dame, die mij vergezelde, kon Roza niet zijn, vermits deze pas later uit Brugge verdwenen is.

— Ik voer met u geen redetwist over uw schuld, maar slechts over mijn onschuld, hernam van Rooze. Sedert dien dag ben ik niet meer te Brugge geweest.

— Gij hebt meer gedaan, dan geschertst met Roza! riep Wouter uit. Gij vroegt, wanneer zij u vergezellen zou. En dit is zoo waar, dat ik den volgenden morgen Roza tegen zulk een voornemen heb gewaarschuwd.

— Dus hebt ge toen met Roza nog gesproken? vroeg vlug de rechter.

— Ja...

— Waar?

— In de eetzaal! Ze diende het ontbijt op.

— Ge waart met haar alleen?

— Ja. O, wilt ge dat misschien ook al tegen mij uitspelen?

— Wel, ge kunt toen wel het onnoozel meideke verlokten hebben u te vergezellen naar Nieuwpoort.

— Zoo'n bewering is goedkoop.

— De uwe dat gij haar op haar hoede steldet voor jonker van Rooze ook...

— Och, wie kaatst moet den bal verwachten, zei van Rooze. Ik kan nog meer zeggen van dien geheimzinnigen dag. Te Varssenaere is Wouter van Dillen in gesprek geweest met den voerman van een huifkar... en naar het gerecht meldt, moet die voerman niemand anders geweest zijn dan de misdadiger Isegrim.

— Niemand kende dien persoon, sprak Wouter. Hij logeerde ook in « Het Wapen van Damme ». Daar hebt gij hem ontmoet, zoowel als ik. 't Was dus niet vreemd, dat ik hem op den weg nog eens begroette.

— Neen, doch ik vind het wel vreemd, dat gij later in de handen der roovers vielt en juist die zonderlinge voerman u bevrijdde... en ge toen met hem verder zijt gereisd.

— Ik moet bekennen, dat gij sluw voor spion kunt spelen ! schimpte jonker van Dillen.

— Als men op de baan is, verneemt men veel nieuws. Ik ben geen bediller, doch wanneer men beschuldigd wordt van een misdaad, overdenkt men eens beter al de daden van zijn tegenstander en lasteraar.

— Zeer juist ! merkte de rechter op. De bezwaren tegen u worden steeds erger, jonker van Dillen. Gij schijnt Isegrim goed te kennen... den kerel, die u te Loo uit de gevangenis haalde. We zullen dat alles nader onderzoeken. Gij kunt dus tegen jonker van Rooze niets anders aanvoeren, dan dat hij in het gasthof te Brugge, wat vriendelijk tot Roza zou gesproken hebben.

— Dat hij haar vroeg, wanneer ze met hem mee wilde gaan en dat is heel wat anders, merkte Wouter op.

— Ge liegt ! snauwde van Rooze. Doch laat ik me niet kwaad maken. Was ik alleen ?

— Neen !

— Ha ! Ik werd omringd door vrienden. Welnu, dat het gerecht de getuigenis dier lieden inroepe. Ze zullen verklaren of ik een poging deed tot verleiding van het meisje.

— Die vrienden waren klaploopers, die op uw beurs aasden. En ze zullen u wel naar den mond spreken ! verzekerde Wouter.

— Ha, gij begint nu al met nog niet afgelegde getuigenis als valsch te verklaren, zoo berispte de rechter den verdachte. We moeten zeker alleen u gelooven, gij, die niet zeggen wilt of durft, welk meisje u wel vergezelde op den bewusten avond, zoo het Roza niet was. Noem haar dan.

— Onmogelijk !

— En ge meent, dat het gerecht zich daarmee tevreden stelt.

— De kwestie is hier of het Roza was en ik herhaal, dat die pas later uit Brugge verdwenen is.

— O, zij kan u wel vergezeld hebben en nog eens teruggekeerd zijn in het hotel, om haar goed te halen... Wie weet hoe ge gekonkeld hebt, om de menschen te bedriegen. Jozef, uw vaders dienaar, is plots spoorloos verdwenen. Wie weet, was hij uw helper niet. Den dag toen Roza voor goed Brugge verliet, is er een vreemdeling in het gasthof geweest. Hij beweerde, dat hij naar Sluis moest. Maar daar heeft men geen spoor van hem gezien... Wel heeft men hem 's avonds buiten de Smedepoort bij Roza bemerkt. Was die vreemdeling niet Jozef, die voor uw rekening werkte ?

— Als ge in elken geheimzinnigen reiziger een medeplichtige van mij ziet, kunt ge ver gaan...

Van Rooze hoorde dan, dat zijn knecht Karel nu voor Jozef werd gehouden en inwendig verheugde de schelm zich daarover.

— Jonker van Dillen ik zou dien onbeschaamden toon laten varen, zei de rechter.

— Ik meen toch het recht te hebben mij te verdedigen...

— En belet ik u zulks ! Maar, ge zijt mij eerbied verschuldigd ! Verweer u tegen den heer van Rooze. Zeg ons welk meisje u vergezelde naar Nieuwpoort. Zoo lang als gij ons niet bewijst, dat zij Roza niet was, houden wij haar wel voor de jammerlijk vermoorde deerne... Bovendien moeten wij

in deze onveilige tijden weten, wat u kan verhinderen uw reisgenoot te noemen. Is zij een verdachte, een van de vele spionnen, die nu Vlaanderen als vergeven ? Ook dat zou u in zware beschuldiging brengen !

— Mijn geweten is gerust...

— O, ge hebt wellicht een gemakkelijk geweten, maar wij stellen ons niet met zulk een antwoord tevreden. En ge vergeet de andere bezwaren, zooals den brief, in het huis der misdaad gevonden.

— Ik heb u bewezen, dat de brief niet van mijn geschrift is, hernam Wouter.

— Meent ge dan, dat wij onnoozel genoeg zijn om niet te begrijpen, hoe gij uw hand verdraaien kunt !

— Ik houd vol, dat ik het slachtoffer ben van gekonkel...

— En wie is de konkelaar ?

— Hij daar !

Van Dillen wees naar Pol van Rooze. Deze lachte hoonend en riep :

— Waart gij niet zoo'n eerloozen kerel, ik beriep u in tweegevecht, maar ik mag mijn degen niet onteeren.

— In grootspraak zijt ge sterk !

— En gij in 't beschuldigen.

— Dat is waar, erkende de rechter. Maar ik vraag te vergeefs naar bewijzen... en zelfs naar duidelijke antwoorden op mijn vragen, terwijl ge u verschuilt achter uitvluchten, als « Ik kan dat niet zeggen, ik mag niet spreken, ik heb mijn woord gegeven ». Jonker van Rooze, wilt gij mij opgeven, welke vrienden bij u waren, toen ge een vriendelijkheidje tot Roza zegdet. Wouter van Dillen moet niet kunnen beweren, dat wij hem onrechtvaardig behandelen.

Van Rooze somde eenige namen en adressen op en hij voelde zich volkomen gerust, want Karel had aan de kerels reeds de les gespeld.

— Het is onnoodig dat gij langer blijft, sprak de magistraat. Wij zullen de getuigen ontbieden.

— Ik vraag niet beter, verzekerde van Rooze.

— O, ik twijfel niet aan uw volkomen onschuld, maar ik wil aan van Dillen geen enkel rechtsmiddel onthouden.

— O, ge behoeft mij niet te ontzien, beweerde Pol. Laster ketst toch terug op hem, die ze verspreidt.

— God zal zorgen, dat die waarheid u volkomen duidelijk worde ! riep Wouter. Ge hebt nu groote macht naar ge meent, maar in den Hemel troont de Almachtige, de eeuwige rechter !

— Bedoelt ge misschien, dat ik een onrechtvaardige rechter ben ? vroeg de magistraat.

— Neen, heer ! Ik spreek tot van Rooze...

— En ik minacht uw huichelarij ! antwoordde Pol.

Hij boog voor den rechter en ging heen...

— De onnoozelaar zit er al dieper en dieper in, mompelde hij buiten. En Brak zal nog wel voor nieuwe bewijzen zorgen.

Maar hij dacht aan het zwarte kruis, aan de spookachtige verschijnselen in het Vijverhuis, toen hij daar met Benedictus 's nachts kwam; herinneringen

aan Julietta doemden hem voor den geest, en toen voelde van Rooze zich zoo gerust niet meer.

Wouter van Dillen werd teruggeleid naar de gevangenis. En in zijn oor klonk nog het afscheidswoord van den rechter :

— De pijnbank zal uw tong wel lossen maken...

Hij wilde Jacqueline voor foltering en behoeven en zou ze nu zelve moeten ondergaan. Men dreigde zijn kloek, schoon lichaam op gruwelijke wijze te schenden...

— Maar aan de heksenmeesters lever ik geen prooi ! zei de moedige jongeling bij zich zelf.

IN DEN TOREN VAN WOUMEN.

't Was avond. 't Vroor en een gure wind gierde om den toren, die kloek en hoog boven het puin van het dorp Woumen bij Dixmude rees.

Binnen den toren waren eenige mannen vereenigd. Ze zaten rondom een houtvuur. De rook dwarrelde door een gat in den klokkenzolder weg. Buiten zou niemand dat opmerken. Het was pikdonker en bovendien woonde niemand tusschen de ruinen, welke de oorlog hier gelaten had te midden van het braakliggend land en overstroemde, nu met een ijskorts, bedekte weiden.

Een nieuwe bezoeker trad binnen...

— Nog geen hoofdman ? vroeg hij.

— Neen, antwoordde men, maar Isegrim zal stellig komen.

— 't Vriest, dat het kraakt, hernam de laatste binnengetredene. Ik heb mijn weg over de bevroren plassen verkort. Dat herinnert me aan de in-neming van Breda. Geef me ook een plaatsje bij het vuur... dan zal ik u dat vertellen...

En toen de kerel neerzat, hernam hij :

— Ja, dat herinnert me aan den goeden tijd, toen ik de Spanjolen mocht bestrijden en ik hoop, dat die goede tijd weer spoedig moge aanbreken. Men zegt het wel, maar al dat parlesanten duurt me te lang... Nu, om dan te vertellen van den avond, toen het ook zoo geweldig vroor. 't Was in Februari 1590. De veste Breda was al eenige jaren in handen van de Spanjaarden en zij was de sleutel van Brabant. Nu hadden wij nog niets gedaan, om haar terug te krijgen en zeker meende de vijand, dat Maurits van Nassau het niet aandurfde, de geduchte sterkte aan te tasten. De bezetting vreesde geen gevaar en, zooals 't gaat, werd te minder waakzaam. Prins Maurits wist dit wel en hij besloot tot list zijn toevlucht te nemen.

De soldaten der bezetting stookten 's Winters vuur van turf, een brandstof, die ze natuurlijk van buiten moesten betrekken. Die turf werd hun geleverd door eenen schipper, Van den Bergen, die in zijn hart de Spanjolen verwenschte, zooals men Maurits meedeelde. Aan dezen man dacht de prins tot bereiking van zijn doel. Hij liet den schipper bij zich komen en vroeg hem, of hij zou willen medewerken aan de verovering van Breda.

— Van ganscher harte, antwoordde deze. Hoe eer, hoe liever de Spanjaarden uit de stad weg.

— Mag ik over uw schip beschikken ? hernam Maurits. Dan zullen we Breda innemen.

— Ik en mijn schip zijn volkomen tot uwen dienst, Excellentie, zei Van den Bergen.

— Wel, luister dan naar mijn plan, hernam Maurits. Onder de turf zou ik willen soldaten verbergen, die aldus ongemerkt in Breda zullen komen. 's Nachts moeten zij dan hun schuilplaats verlaten en trachten de bezetting te verrassen. Ze kunnen dat gemakkelijk, want de Spanjaard is dan natuurlijk op geen aanval bedacht. Het spreekt van zelf, dat ik zal zorgen met mijn leger in de nabijheid te zijn en zoodra de poort geopend is, trekken mijn troepen binnen en de stad is ons.

— 't Is een stout plan, Excellentie. Maar 't zal aan mij niet liggen, als 't mislukt, dat beloof ik u, zei de wakkere schipper. Ook mijn volk zal gaarne helpen. Ik kan de kerels vertrouwen.

De maatregelen werden genomen.

Eenige dagen waren voorbijgegaan. Het winterde fel en de koude was hevig.

Schipper Van den Bergen was op reis naar Breda. In het ruim van zijn vaartuig waren zeventig soldaten verborgen. Natuurlijk had de prins de beste en de moedigste uitgekozen. Het ruim werd met planken dichtgesloten en daarop lag de turf.

Daar het dus vroom en er reeds veel ijs in het water was, ging het schip maar langzaam vooruit. Tot overmaat van ramp stootte het lek en kwam er water binnen. Door voortdurend pompen kon men het vaartuig echter drijvende houden. Men was van geen kleinigheid vervaard.

't Was geen aangenaam verblijf voor de soldaten. Ge kunt dat wel denken. Zij moesten zich krom en gebogen houden en stonden tot aan de knieën in het water. Zij leden hevige koude en zagen ook af van de bedompte lucht. Alleen 's nachts konden zij een oogenblikje boven komen, om zich te verfrisschen. Velen werden zwaar verkouden en moesten geweldig hoesten. Dat was gevaarlijk; zoo zouden zij hunne schuilplaats kunnen verraden. Eedele vaderlandsliefde deed hun al deze moeilijkheden overwinnen. Maurits had het puikje gekozen, kerels, die veel van de verdrukkers geleden hadden en van geen wijken wisten.

En zoo voeren ze naar Breda. En weet ge hoe het in de stad toeging ?

De Spaansche soldaten der bezetting van Breda waren ontevreden. Ze leden vreeselijk van de kou. Ze kwamen immers uit het warme Zuiden.

— Waar blijft die verwenschte schipper toch ? bromden zij. De turf is op en in dit barbaarsch land is het fel koud. Ach, edel Spanje, wanneer zullen wij u toch wederzien ! kloegen ze. Daar hebben ze altijd den mond van vol.

— Ginder komt het schip, riep plotseling een van hen. Turf, brandstof ! en allen ijlden het vaartuig te gemoet. Ze zouden kunnen stoken, zoo meenden ze. Maar de prins zou voor een vuurtje zorgen. Het hart van Van den Bergen klopte hevig. Nu zou alles beslist worden !

— Pomp, pomp ! zei hij tot den knecht, opdat de Spanjaarden het hoesten niet hooren. Waarlijk deze maatregel was noodig, want daar beneden was het soms een lawaai van belang. Vooral een der soldaten, Heldt genaamd,

was hevig verkouden. Zijnen naam droeg hij met eere, want hij zei tot een kameraad :

— Doorsteek en dood mij, want door mijn gehoest zal ik alles doen mislukken.

De ander weigerde. Gelukkig door 't gekrijsch der pomp hoorden de Spanjaarden niets.

— Schippertje, riepen de soldaten, werp maar een lijn uit. Dan zullen wij u eens rap binnen de stad halen. Wij verlangen naar de turf. Gij zijt lang weggebleven, wij zijn bijna bevroren

De schipper wierp een touw en de Spanjaarden haalden zelf hun vijanden binnen.

— Ik heb beste turf mee, beweerde Van den Bergen.

Een krijgsman kwam aan boord... Wat zou 't nu zijn ? Het was een korporaal; hij moest het schip onderzoeken, doch deed dit, als altijd, zeer onnauwkeurig, omdat hij aan geen gevaar dacht. 't Was immers geen kanooneerboot.

En nu aan 't lossen. De schipper had natuurlijk gezorgd, dat hij tegen den avond in Breda aankwam, opdat slechts een klein gedeelte meer zou gelost worden. Maar de soldaten werkten zoo vlijtig, dat weldra de planken voor den dag zouden komen. Dit mocht niet en daarom zei Van den Bergen :

— Hoort eens, vrienden, voor vanavond genoeg. Ge hebt nu turf om flink te stoken. Morgen de rest, want mijn knecht en ik zijn moe en wij verlangen naar bed. Gaat dus van boord.

De Spanjaarden trokken weg en stilaan daalde de nacht. Eenigen tijd later kwam een hunner terug en sprak :

— Schipper, complimenten van onzen overste en hij laat u weten, dat de turf niet zoo goed is als den vorigen keer.

— Doe mijn complimenten aan uw overste en zeg hem, dat de beste turf van anderen in het schip is. Die zal hij morgen hebben, antwoordde Van den Bergen, en de slimme man had gelijk : de beste turf was van anderen.

De soldaten lagen of zaten rond hun vuur, onbewust van 't dreigend gevaar. Intusschen was prins Maurits met zijn leger tot op korten afstand van de stad genaderd. En ik ook stond in dat leger. De vertelde bijzonderheden hoorde ik den volgenden dag...

.....
't Was nacht. Stillekens verlieten de zeventig soldaten van het schip hun schuilplaats. Dat deden ze met plezier. Ze hadden soms tot aan de knieën in 't koude water gestaan. En dan die stinkende lucht. Maar nu ademden ze vrij... En ze zouden zich kunnen verwarmen !

Eerst de wacht verrassen. Ze hadden een flinken hoofdman. Door de duisternis slopen ze naar het wachthuis. De wacht te overvallen, ze te dooden of te knevelen was het werk van een oogenblik. Dan namen ze het kasteel en werden gezwind de poorten geopend en met luid gejuich begroette men den prins en zijn leger... Er werd alarm geslagen. En toen de verwonderde burgers uit hun huizen stormden, waren zij getuigen van een nachtelijk gevecht tusschen ons en de Spanjaarden, die hier en daar ingekwartierd lagen. De vijand was gauw verslagen en 's morgens was Breda gewonnen !

Dat schipper Van den Bergen, zijn knecht en de zeventig soldaten goed

beloond werden, kunt gij wel begrijpen. In het zelfde jaar zouden de Spanjaarden ook eens list gebruiken... 't Was te Lochem in Gelderland. De zoon van den poortwachter daar, Willem, had konijnen en hij was er zeer gelukkig mee. Hoe verzorgde hij de diertjes ! Wanneer een wagen met hooi door de poort reed, dan greep hij steeds een handjevol voor hen. De konijnen leden voorwaar geen gebrek en met den dag werden zij vetter.

Op zekeren avond waren een viertal hooiwagens in aantocht. Willem was op post. « Hooi voor mijn konijntjes ! » riep hij opgetogen. Daar reed de eerste wagen door de poort. De knaap greep hooi, zooveel hij maar kon. Maar wat was dat ? Hij pakte een voet. Willem was een verstandige knaap en onmiddellijk schoot hem een gedachte door het hoofd.

— Vader, de Spanjaarden ! Verraad, verraad ! gilde hij zoo luid hij kon.

Ijlings kwam de man toegesneld en sloot de poort, zoodat de andere wagens buiten bleven. Willem had intusschen de noodklok geluid. Van alle kanten kwamen gewapende burgers toegesneld en de Spanjaarden, die uit het hooi sprongen, vonden maar een slechte ontvangst. In weinige oogenblikken waren zij gevangen. En de anderen buiten de stad mochten beschaamd terugkeeren.

Een flinke knaap, die Willem, niet waar ? Voortaan mocht hij van alle boeren hooi nemen, als hij wilde ! Ja, de Spanjaarden hadden gemeend, in hooiwagens verborgen, de stad binnen te rijden en Lochem zoo te veroveren, maar dat viel leelijk tegen...

O, die tijd ! In 1572 te Bergen in Henegouwen, was ik er niet bij, want ik was pas geboren. Maar mijn vader kon het als ooggetuige vertellen. De Spanjaarden waren toen te Bergen meester en ze veroorzaakten de burgerij veel last. Ze dronken en stalen, ze vochten, beleedigden de vrouwen. De inwoners van Bergen leden er veel onder. Konden ze lastige kerels maar kwijt geraken ! Ze wisten er geen weg meê. Gelukkig zou Lodewijk van Nassau hun een handje helpen. Luistert maar eens hoe. Vader kon dat zoo leutig vertellen.

Op zekeren avond vraagt een voerman aan de wacht te Bergen om met zijn wagens binnen te mogen rijden. Hij had haast.

De Spaansche overste treedt uit het wachthuis en zegt :

— Waarmede zijn uw wagens geladen ?

— Met ledige wijnvaten, edele Heer, antwoordt de man, die er een goedge sul uit ziet.

— Ledige wijnvaten, mompelt een soldaat, daar zijn wij niet mede vooruit. Waren zij liever vol !

— Rijdt maar voort, herneemt de overste, die aan geen kwaad denkt. Drie wagens rollen door de poort, Bergen binnen.

Weinigen tijd later staan zij stil op de binnenplaats van een handelaar wijn. Deze treedt naar buiten en vraagt den voerman :

— Alles wel, Peter ?

— Ja, Heer, opperbest gelukt. Niemand vermoedt iets.

Dat was geheimzinnig. Maar allengskens wordt het duister. En weldra is het nacht. Er komt beweging in de ledige vaten, die nu van de wagens gelost zijn.

En, er treden mannen uit te voorschijn... Er zaten soldaten in de vaten verborgen...

Die mannen maakten zich meester van de poort en lieten Lodewijk van Nassau met veertig ruiters binnen... Buiten was nog een sterke macht, maar deze dwaalde in een bosch rond. Lodewijk zocht ze op. Er waren vijfhonderd ruiters bij. Iedere ruiter moest een soldaat op zijn paard nemen. Zoo reed men terug en Bergen was nu veroverd, tot woede van Alva, die toen nog de groote baas der Spanjaarden was. Ja... list heeft dikwijls de Spanjolen verschalkt. O, als ik daarvan begin!

— Laurens, gij zijt een goede verteller, zei een der mannen rond het houtvuur in den toren van Woumen.

— Maar beter soldaat; ha, dat ze me maar de gelegenheid geven.

— Die komt wel, verzekerde Jozef, de voormalige schoutsdienaar van Nieuwpoort, welke hier thans ook aanwezig was... Ik heb gisteren Isegrim nog gezien... Hij zei me, dat de poppen weldra aan 't dansen gaan en we Vlaanderen zullen bevrijden.

— Ja, mannen, ik heb al veel ervaringen in den krijgsdienst opgedaan.

— Zooals ik op zee, sprak nu een ander.

Het was de Waterlooper, die we reeds bij baron van Wimpele te Winoxbergen ontmoet hebben. Hij zou hier te Woumen de berichten krijgen, welke hij naar Holland moest medenemen.

— Ik heb veel gevaren, hernam hij en ik wil u eens een voorval verhalen, nu we toch onzen hoofdman verbeiden niets beters te doen hebben, dan te babbelen en te luisteren.

— Vertel maar op! klonk het.

— Wel, ik ben in dienst geweest bij zekeren schipper, genaamd Pieter Jansz. Pikman van Hoorn, die zijn vaart meest had op Ierland, Schotland en die streken; hij was ten onzent zeer wel bekend door het opvisschen van het geschut der Spaansche oorlogsschepen, die in het jaar 1588 op de kust van Ierland zijn gebleven. Nu gebeurde het voor eenige jaren, dat wij, met een schip hout van Drontheim uit Noorwegen stevenend, in de koers naar Ierland, onder groote windstilte, op een groote klip of op een eilandje kwamen te vervallen. En alzoo het vaartuig door den stroom naar de rots heen werd gezogen, vreesden we natuurlijk van er op te zullen drijven, en waren we genoodzaakt de boot uit te zetten en het schip te besturen, om zoo het gevaar voorbij te worden gevoerd. Wij roeiden ook bij dezelfde klip aan om eieren van zeevogels, doch nauwelijks waren we daar aangeland, of daar komt ons een man voor den dag, op welk gezicht wij allen zeer verbaasd in het vaartuig terugvielen. Schoon de genoemde persoon geweldig riep en wenkte, roeiden we weder terug naar boord, en zetten de boot weer in 't schip. We vreesden, dat er eenige bandieten of roovers op het eiland waren; waarom we nu dubbel naar wind verlangden. Ondertusschen dreef ons de stroom zoo geweldig naar de klip toe, dat wij de sloep wederom moesten uitzetten, en het vaartuig opnieuw van het eiland duwden. We konden niet anders denken of die klip moest onbewoond zijn. Maar weer verscheen die geheimzinnige man; en hij wenkte ons, door blijkbare teekenen aantoonende in groote verlegenheid te wezen. Hij viel op zijn knieën, met de gevouwen handen naar ons toe. Wij, onder elkander, beraadslaagden wat wij doen zouden, of daar op af zouden

varen of niet. Sommigen vreesden voor een list, en hadden reeds het voornemen opgevat, er niet heen te roeien. Ondertusschen wees, wenkte en bad dezelfde man, en deed al wat mogelijk was om bijstand. Wij, eindelijk, door de oprechtheid van zijn bedoelingen overwonnen, roeiden naar de klip, en kwamen er bij, doch konden door de groote steilte niet boven geraken. De man riep daarop, dat wij aan den anderen kant zouden roeien.

— Daar was het lager, zei hij. We landden daar aan, en waren bij hem. Hij viel voor ons neder, en 't was toen of ons het hart zou breken door medelijden, ziende daar een mensch zoo ruig en ongedaan, dat het schier geen mensch geleeke; hij was bijna zwart van honger, kou en ongemak, en zoo ingevallen en mager, dat er tusschen hem en den dood haast geen onderscheid was. Ook ontwaarden we op dat barre eiland geen menschelijke woning, zelfs geen schuilhoek om een mensch voor regen, koude of hitte te beschermen; daar was loof noch gras op, het was enkel steen. Wij vonden slechts eenige bordjes of stukken van luiken tegen elkaar aangezet, waar de ellendige placht tusschen te kruipen, als hij wilde slapen. We namen hem in de boot, en voeren met hem aan boord, zijnde in het ondergaan van de zon, en dadelijk kwam er een doorgaande koelte. In het schip schrok elk over het vreemde van dezen man; hij was een Schot of een Engelschman; men vroeg hem, hoe hij op dit eiland was komen te verzeilen, hoe en hoelang hij zich daarop had gehouden? Toen begon de vreemdeling ons zijn ellende te verhalen en zei :

— Het is omtrent een jaar geleden, dat ik met een veerbark van Engeland naar Dublin in Ierland zou varen, toen een Fransch zeeroover ons nam en plunderde, en eenige dagen bij zich hield. Wij baden en verzochten hem met alle beleefdheid om onze vrijlating, doch hij kon daartoe niet overstappen. Eindelijk stak er een geweldige storm en onweer op, en, alzoo die lang aanhield, liet de roover ons dadelijk varen of liever drijven, want vaarbaar weer was het niet. Wij zagen den dood gestadig voor onze oogen, en hadden toen liever weer in zijn sloepje geweest dan zoo met ons barkje aan het geweld der baren te zijn overgegeven. Allengskens dreven wij tusschen Schotland en Ierland door, ik mag wel zeggen op Gods genade, en kwalijk voorzien van voedsel, de ruime zee in. Eindelijk, geen rekening gemaakt hebbende, als dat we te zamen door de golven verslonden zouden worden, geraakten wij aan deze klip, en sloeg ons barkje of scheepje aan stukken. We kwamen toch met ons tweeën nog aan land, en daar wij niets geborgen hadden, dacht ons, toen wij de plaats overzagen, dat wij gelukkig zouden geweest zijn, zoo wij maar in de wateren ons leven geëindigd hadden. Hier was goede raad duur : wij stonden en bekeken elkander bedroefd aan, hadden drinken noch eten, en zagen ook geen middelen om er aan te geraken. We haalden nog eenige planken en stukjes hout van ons gebroken scheepje op de klip, en stelden die, zooals gij gezien hebt, tegeneen om een schuilplaats te hebben. Ook vingen wij eenige meeuwen, die wij plukten, en mijn makker had een mes, waarmede wij de vogels vilden, waarna wij ze in de zon of den wind te drogen hingen, en ze dan zoo rauw opaten. Met het drinken hadden wij het 't kwaadst, want we kregen dikwijls verscheidene dagen achtereen geen versch water; maar, als het regende, zoo bleef dit in de kuilen of greppels van de klip staan, en dit was onze drank. Doch, alzoo het eilandje klein

was, gebeurde het meer dan eens, dat, als het wat stormde of waaide, het zeewater over de gansche klip heenstoof, waardoor ons drinken, dat in de holtten stond, zoo brak werd, dat het niet meer deugde tot gebruik. Daar kwamen eenige zeerobben op de klip, en wij wendden groote moeite aan om er een of eenige van te dooden, om zoo wat voorraad tegen den winter te hebben; doch, alzoo wij geen wapens of ander tuig hadden, moesten wij vaak van de dieren wegloopen of vluchten, zoo geweldig kwamen de ouden op ons aanzetten; eindelijk toch sloegen wij eenige van deze beesten dood, die wij ook vilden, en met ons mes sneden, en in den wind of de zon drogen lieten, om ze dan af te spoelen, zijnde zij ook zoo beter om te eten. En, hoewel wij daar in zulk een treurigheid waren, dat het ons verdroot langer te leven, zoo was het toen nog in vergelijking blijdschap en bruiloft (want wij hadden ten minste nog gezelschap, heul en troost aan elkander), bij wat het daarna met mij werd. Want toen wij omtrent zes weken op de klip geweest waren, verloor ik mijn makker, hetwelk mijn droefheid en pijn zoo verdubbelde, dat men het zich wel denken kan, al vermocht ik het toen niet aan iemand uit te drukken, hoe ik te moede was. Door wanhoop en vertwijfeling mij in zee te werpen, dat liet mijn geweten me niet toe; echter het kruis, mij door den Hemel opgelegd, te dragen, scheen mij onmogelijk. Veel schreide ik, en dan zuchtte ik dat mij de ziel scheen uit het lijf te varen; maar wat hielp het? Niemand hoorde mij! Doch nu bevind ik, dat God mij toch verhoord heeft.

De schipper vroeg den geredde nu onder meer, hoe hij zijn makker had verloren.

— Ja, antwoordde hij, door ziekte is hij niet gestorven; des avonds waren wij nog bij elkaar, en des morgens miste ik hem, en heb hem sinds nooit weergezien. Of hij nu door mismoeidigheid zich zelve verdrongen heeft, dan of hij droomende of anderszins onnoozel verongelukt is, dat weet ik niet; maar mijn naaste vermoeden is, dat hij uit is gegaan om eieren te zoeken, die aan de steilte van de klippen in reten en scheuren door de meeuwen worden gelegd, en dat hij onverhoeds van boven neer is gevallen. Het mes had hij bij zich, en toen was ik verlegen, want ik kon nu geen robben, wat mijn voornaamste kost was, en geen meeuwen meer bereiden tot spijs. Armoede, zegt men, zoekt list; ik klopte een nagel uit de houten van het bootje, en dien sleep ik door veel en menigvuldig schuren over de rots scherp, zodat ik mij weder kon behelpen. Op die manier heb ik van den tijd af, ruim elf maanden lang met veel kommer, hartzeer en lijden mijn leven gerekt. Verleden winter had ik ook een groot deel van mijn tentje met sneeuw bedekt, waardoor ik belet werd robben en meeuwen te vangen; eindelijk stak ik echter, na veel tobbens en hoofdbrekens, stokjes boven uit mijn hutje, wel bevestigd, en met een stukje spek van robbenvellen er aan; daarop gingen de meeuwen dan zitten, en ik stak mijn hand van onder de sneeuw vandaan, greep ze, plukte ze en at ze, doch kreeg nauwelijks zooveel, dat ik het leven behouden heb. Voordezen had ik nog wel eenige hoop gehad, dat God ten laatste wel middelen zou verschaffen om mij van deze rots af te helpen; maar, dewijl het zoo lang duurde, had ik ze eindelijk opgegeven, en maakte rekening om mijn leven te eindigen; en nu heeft God u hier gevoerd om mij te verlossen, waarvoor ik Hem eeuwig loven en prijzen zal.

In het schip geborgen, werd nu de vreemdeling een weinig gespijsd,

want veel, dachten wij, mocht hem kwalijk bekomen. Hij was geweldig zeeziek, en zoo, dat het een oogenblik was, alsof hij 't besterven zou. Doch men bracht hem nog gelukkig te Derry in Ierland aan wal, waar hij, nadat zijn geschiedenis ruchtbaar was geworden, vele geschenken kreeg. Wij zeilden naar Dublin. En toen we daar lagen, kwam de man van Derry over land naar Dublin gereisd, en sprak ons nog aan, en scheidde na duizende dankbetuigingen, en vertrok naar huis. Hij was een man van tusschen de dertig en veertig jaren.

— Dat is een van mijn ondervindingen, besloot Waterlooper. En ik vertel zulke geschiedenissen gaarne om de menschen moed in 't lijf te steken. Die kerel verkeerde in hopeloozen toestand en hij werd toch nog gered. Gij zit hier met een kleine macht in Vlaanderen en menigeen zal beweren, dat gij onmogelijk tegen de Spaansche bezetting op kunt. Voor mij zijt ge als die eenzame man op de klip... Hij werd er af geholpen. En zoo zal het met u ook gaan.

— Wel ja, Waterlooper, predik maar blijmoedigheid, zei Laurens. Een klein hoopje kan groote daden doen.

Zoo werd er gesproken in den toren van Woumen. Het groepje behoorde tot de samenzweerders. De lezer heeft reeds begrepen, dat Antonius of Isegrim naar Vlaanderen teruggekeerd was, om hier een oproer te verwekken tegen de Spaansche bezetting. Op eenzame plaatsen, als hier te midden in het puin, kwamen de vertrouwden bijeen. Er waren Vlamingen, Brabanders, Zeeuwen, Hollanders, zelfs enkele Walen, meestal oud-krijgslieden, door den langen wapenstilstand uit hun bedrijf van oorlog voeren gezet en die geen vaste woning hadden.

We hebben reeds gezien en vernomen hoe Isegrim steeds nieuwe aanhangers trachtte te winnen en ook hier en daar op voorname lieden rekenen kon.

Waterlooper verhaalde nog eenige avonturen, maar plots werd de deur geopend en trad Isegrim met eenige gezellen binnen. Hij was in een wijden mantel gehuld en droeg een breed geranden hoed.

— Goeden avond, mannen, groette hij. Ik hoop, dat het wachten u bij uw vuurtje niet verveeld heeft.

Men ontving den hoofdman met eerbied en ruimde dadelijk een plaats voor hem in...

— Ja, vrienden, ik ben wat laat, hernam Isegrim, doch het is buiten mijn schuld. Ik heb een grooten omweg moeten maken. De heer van Loo, die tot schout te Winoxbergen benoemd is, meende zijn nieuwe betrekking te beginnen met zich eens prachtig te onderscheiden... Hij moet vernomen hebben, dat ik daar in de buurt rond zwierf... Alle vreemdelingen moesten aangehouden worden... en zoodoende had ik me te verschuilen, tot het donker was. Gelukkig hebben we eenige paarden kunnen nemen... of stelen zoo ge wilt... van een Spaansch officier, die nabij Winoxbergen op een kasteel verblijft en ben ik met mijn vrienden toch nog vlug naar hier komen rijden. We hebben de dieren in de buurt van Dixmude laten loopen. Dat zal morgen misschien voor onze vervolgers een spoor zijn en dus mogen we niet te lang in dezen toren blijven... Voor het licht is verhuizen we... Laat ons daarom de zaken vlug afhandelen... Eerst dit. Wouter van Dillen, de zoon van den schout te Nieuwpoort,

zit te Veurne gevangen. Hij moet bevrijd worden...

— Daarvoor waag ik alles ! riep Jozef uit.

— Wouter van Dillen zal zich bij ons aansluiten... Hij heeft betrekkingen in Engeland en zulks is van groot belang. We kunnen uit Engeland hulp krijgen, doch moeten een afgezant hebben, die ginds bekend is. Wouter van Dillen zal onze man zijn. Als we hem redden van pijnbank en schavot, is hij ons wel een wederdienst schuldig en me dunkt, nu zal hij ook meer dan genoeg hebben van hetgeen men hier gerecht en overheid noemt. We verhuizen naar de buurt van Veurne. Onder Adinkerke hebben we een vriend en een schuilplaats. En weer zullen we de heeren te Veurne een voor hen onaangename verrassing bereiden. Nu krijgen we een tweede punt. Uit Holland zal een aanslag gedaan worden op Antwerpen... Het zal het begin zijn van den oorlog hier, want de wapenstilstand is reeds verbroken.

— Is het waar ! klonk het verbaasd.

— Ja... De Spanjaarden woelen aan de Oostgrens der Noorderlijke provincies.

— Goed nieuws ! riep Laurens uit.

— Inderdaad ! Borstelt men te Antwerpen, dan moeten we tegelijk de Spanjaarden hier verrassen door een stout stukje. Wat zal het zijn ! Veurne, Nieuwpoort of Duinkerke... ik houd het nog in beraad... Er valt nog veel te doen. Onze vriend Waterlooper neemt nu brieven mee, waarin ik verzoek ons schuiten met wapens te zenden. Die moeten 's nachts landen tusschen Nieuwpoort en Duinkerke. We dienen nu onverwijd de bergplaatsen in het duin aan te leggen. Ik moet daarom eenige mannen aanduiden, die nu hun post betrekken aan de kust en in den nacht die kelders maken. Er wordt veel opoffering geëischt van u, maar ik weet, dat ik op allen mag rekenen.

De kerels bevestigden zulks. Ze bespraken nu de te nemen maatregelen en ieder begreep, dat een ernstige tijd aangebroken was.

Isegrim schreef de brieven voor den Waterlooper, die dan onmiddellijk vertrok, om de gevaarlijke reis naar het Noorden te aanvaarden. De vergadering werd kort daarna opgeheven.

— En we zullen toch onmiddellijk Wouter van Dillen helpen ? vroeg Jozef aan Isegrim. Hij is de zoon van mijn meester, die waarlijk een braaf man is.

— De schout van Nieuwpoort staat onder onze bescherming, verzekerde de aanvoerder... En zijn zoon wordt morgenavond verlost.

— De heeren rechters staan altijd zoo gauw met hun pijnbank klaar.

— Ja, ze zouden ook gaarne mijn dochter tot prooi hebben... Maar Jacqueline is Goddank veilig...

Isegrim vermoedde niet, hoe zwak die veiligheid was en welk een vreeselijke tijding hem weldra schokken zou... Hij had te lichtvaardig geoordeeld over den nieuwen schout van Winoxbergen, den heer van Loo...

De mannen slopen heen en het werd weer stil en donker in den eenzamen toren te midden der ruïnen, waar men oude herinneringen opgehaald en stoute plannen gesmeed had...

OP DE HOEVE IN DE MOEREN.

We hebben reeds gehoord, hoe tusschen Veurne en Winoxbergen in dien tijd plassen drooggelegd en hun bodem in vruchtbaar akkerland verkeerd werden.

Op dien nieuwen grond woonde boer Rijkaart. Hij bezat een groote hoeve met veel land en weiden. Hij leefde er tevreden en gelukkig met zijn vrouw, zijn dochters Mathilde en Emma en zijn zoon Bruno. Een knecht hielp bij het werk.

Wij weten dat het fel winterde en de vaarten en hier en daar overgebleven plassen lagen met een dikke ijskorst bedekt. Een dier vaarten leidde langs de hoeve. Daar naderde een sierlijke arreslede. Een jonge edelman op schaatsen duwde ze voort. In het lichte, ranke voertuig zaten twee jonge dames. Ze moesten wel tot een hooge familie behooren, want de baljuw van het dorp, die zich ook op het ijs vermaakte, groette hen diep. Een der dames scheen echter lijdend. Ze keek somber.

— Betert het nog niet, Annette? vroeg de jonge heer.

— Neen, Adelbert, ik heb het vreeselijk koud.

— Dan zullen we op die hoeve aanleggen... Ge kunt zoo noodig per koets naar de stad terug rijden, want de wind wordt scherper ...

En Adelbert van Loo, zooals de edelman heette, en dien we reeds ontmoetten te Nieuwpoort, stuurde de arreslede naar het erf van boer Rijkaart. Deze kwam dadelijk uit de woning. Hij erkende den heer als den zoon van den nieuwen schout uit Winoxbergen. Hij had de familie ook reeds te Hond-schoote bezocht.

— Baas, mogen wij even uw huis binnen treden? vroeg Adelbert vriendelijk. Een der dames is onwel geworden.

— Maar zeker, jonker van Loo. Wees welkom en zeg, waarmee ik u kan dienen.

— Mijn zuster Annette is door de koude bevangen. Ze had vanmorgen reeds hoofdpijn, maar ze meende, dat een tocht in de frissche winterlucht haar goed zou doen. 't Is echter anders uitgevallen.

— We hebben een flink vuur in den haard, verzekerde Rijkaart. En de jonkvrouw kan binnen rusten, zoolang ze het begeert.

Adelbert gaf Annette den arm. De zieke steunde ook op haar zuster Klara. Ze beefde en klappertandde.

Vrouw Rijkaart hoorde, wat er aan de hand was en dadelijk schoof ze vaders leunstoel dicht bij den haard. Haar dochter Mathilde wierp nieuwe blokken in het vuur en de andere, Emma, bereidde haastig een kom warme melk. Maar de ongesteldheid week niet. Annette werd gloeiend rood in het gelaat. Ze kreeg hooge koorts.

— Jonkvrouw, ik zou te bed gaan, zei de boerin. Zoo kunt ge niet naar de stad terug keeren.

— 't Is waar, erkende Adelbert bezorgd. Goede menschen, we doen u veel last aan.

— Er is geen sprake van last, zei de boer. Doe toch of ge thuis zijt.

— Ik zal eerst het bed verwarmen door een kruik heet water, hernam de vrouw.

- Dat we om den heelmeester zonden, stelde Adelbert voor.
- Wil ik Dolf, mijn knecht zenden ? vroeg Rijkaart.
- O, ik zou u zeer dankbaar zijn...
- Mijn zoon is naar Veurne op schaatsen... anders kon hij gaan. Dolf dorschte in de schuur. Ik zal hem roepen.

Een jonge man van even in de twintig verscheen. Toen hij Adelbert zag, scheen hij te ontstellen. Hij hield zich in de schaduw van het portaal en 't was of hij zoo beschaamd was, dat hij den blik niet durfde verheffen. Adelbert vroeg of hij den dokter in de stad wilde halen. Klara nam uit een fijne met zilver bewerkte beurs een geldstuk en gaf dit aan den knecht. Deze vertrok dan, ook op schaatsen.

Intusschen ging Annette te bed. Adelbert bleef bij den haard.

— Mijn knecht is een rappe gast, zei de boer. Hij zal zijn boodschap vlug doen.

— Ik meen hem nog gezien te hebben, sprak de heer van Loo.

— Dolf ? 't Is mogelijk. Hij is hier nog maar een maand in dienst. Anders een stille jongen... hij gaat nooit uit.

— Zijn gezicht is me niet vreemd...

— Hij komt uit Veurne-Ambacht, maar misschien heeft hij wel te Hond-schoote gewoond. Maar, jonker, gij kunt ons inlichten. Is het waar, wat men vertelt, dat de zoon van den schout te Nieuwpoort schuldig is aan den moord op dat meisje te Loo ?

Dadelijk verscheen een droevige trek op het gelaat van den jonker. Adelbert had zoo vast gerekend op het bezoek van Livina van Dillen, om haar de Moeren te toonen, zooals afgesproken was op den avond, toen de Wandelende Jood te Nieuwpoort kwam... Livina moest nu in groot verdriet verkeerden. En Adelbert beminde haar zoo innig. Zijn vader had gister avond gezegd, dat hij Livina nu moest vergeten, want de van Loo's konden zich toch niet verbinden aan een familie waartoe zulk een gruwelijke moordenaar behoorde. En het was dan somber geworden in Adelberts gemoed.

— Wouter van Dillen werd voor dien moord aangehouden, sprak de jonker nu. Er zijn veel bezwaren tegen hem, ik kan het niet ontkennen, maar hij ontkent alles.

— Hij heeft langen tijd in den vreemde verbleven, niet waar ? hernam Rijkaart.

— Ja. Hij kan daar natuurlijk wel veranderd zijn, maar toch, het wil er bij mij zoo maar niet in dat hij een onnoozel meideke om het leven heeft gebracht. Benedictus, schout van Loo, is zijn aanklager.

— En dat is een minne kerel, sprak Rijkaart. Onlangs heeft hij hier stomdronken in de schuur gelegen.

— En hij ergerde ons door zijn godslasteringen, verzekerde de boerin.

Op dat oogenblik werd er aan de deur geklopt. Een visschersmeisje trad binnen. Ze scheen zeer gejaagd en vroeg haar den kortsten weg naar Hond-schoote te toonen. De boer ging mee.

— Volg deze vaart, zei hij, tot aan den molen, dien ge ginder ziet. Daar neemt ge den watergang rechts, en die leidt u naar Hond-schoote. Over het ijs is het nu de naaste weg. Jammer, dat ge niet op schaatsen zijt...

— Ik kan geen schaatsen rijden, antwoordde het meisje. Dank u voor uw mededeelingen.

Ze groette en vertrok. Adelbert van Loo was ook naar buiten gekomen...

— Me dunkt, dat is geen visscherdochter, zei hij. Ik zag dat op haar gelaat en merk het nu nog aan haar houding. Mijn vader heeft een streng bevel uitgevaardigd alle vreemdelingen na te gaan.

— Om dien vervloekten Isegrim en zijn kornuiten in handen te krijgen ?

— Ja...

— Wel ! ge kunt dat meisje ondervragen. Ze is nog niet ver...

— Och, mijn hoofd staat er niet naar...

— Zoo ongerust over de jonkvrouw, uw zuster ?

— Ja...

Maar Adelbert kon hier zijn diepste bekommernis niet uiten... Livina opgeven ! Het zou hem onmogelijk zijn : Hij had haar zoo innig lief. En was zij verantwoordelijk voor de daden van haar broeder, gesteld, dat Wouter schuldig werd bevonden ?

De boer en de jonker keerden in huis terug en spraken nog een wijle over Wouter van Loo voort. Adelbert verhaalde, wat hij van de zaak wist.

Ruim een uur later keerde Dolf met den geneesheer terug, die eveneens de schaatsen aangebonden had. Zoo reisde men nu immers 't snelst.

— Jonkvrouw Annette moet hier blijven... het is een zware verkoudheid, die uitbreekt, verklaarde de dokter. Ze mag volstrekt niet vervoerd worden. Warmte en rust heeft ze noodig.

— Is er gevaar ? vroeg Adelbert angstig.

— Neen, neen, doch we mogen het niet inroepen.

Boer en boerin Rijkaart zeiden dadelijk weer dat Annette hier als thuis was. Er werd dan besloten, dat Klara bij haar zou blijven. De arreslede werd in de schuur geborgen en de heer van Loo schaatste met den dokter terug, om de ouders op de hoogte te brengen.

Op de hoeve vermoedde niemand, hoe het meisje, dat den weg naar Hondschoote gevraagd had, niemand anders was dan haar, die men reeds algemeen de heks van Nieuwpoort noemde, al kende men haar niet.

Jacqueline wilde nu haar gelofte vervullen en Adelida Prijcke verlossen. Ze moest vlug handelen...

Ze was zeer zenuwachtig. Ze wist, dat ze iets deed, wat tegen de plannen van haar vader was.

— Maar ik wil niet, dat om mij die jonkvrouw ongelukkig is, mompelde ze, terwijl ze nu het dichtgevroren kanaal volgde.

Ze had bij baron van Wimpele gezegd, dat ze een wandeling wilde maken. Ze hoopte voor den avond terug te zijn. Maar de weg viel haar tegen. En Jacqueline dacht aan geen ander gevaar... Men moest op alle vreemdelingen letten, had de nieuwe schout bevolen... Het meisje was overmoedig geworden gelijk haar vader... Ze rekende te veel op haar vermomming.

Ze zag den hoogen, scherpen toren van Hondschoote en spoedde zich nog meer. Ze wist, waar ze zijn moest. Maar ze had haar plannen niet ernstig overdacht. Hoe zou ze Adelida bevrijdden, zonder dat de bewakers het bemerkten ?

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.